

เพ็ญบาย

บทที่ 29

ยังไม่ดีก็เมื่อยุทธนาและบุษราคัมเดินมาหาจักรแก้วและเสกสิทธิ์
“คุณบุษไม่สบาย ขอให้ผมไปส่ง”

“อ้าว คุณบุษเป็นอะไรไป” เสกสิทธิ์ถาม

“บุษปวดท้องค่ะ” คนตอบทำหน้าที่เชียว

“คุณยุทธนาไม่ต้องเป็นห่วง เดี่ยวผมไปส่งแก้วเอง” เสกสิทธิ์
รีบพูด “ผมตั้งใจจะส่งแก้วกลับอยู่แล้ว แต่ที่ไม่ได้เป็นคนไปรับก็
เพราะว่ามัวแต่วุ่นวายทางนี้ จะส่งรถไป แก้วก็ยืนยันว่าจะมากับพี่ยุทธ”
“ไม่ต้องเป็นห่วงแก้วหรอกค่ะ พี่ยุทธ”

ดวงตาชายหนุ่มหม่นมัว จิตรแก้วมัวแต่แอบมองคู่เต็นรำ
จังหวัดชาในพลอร์ด้วยความรู้สึกบาดใจจึงไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติ
ของยุทธนา “ส่งคุณบุษแล้วพี่จะแวะกลับมา แต่แก้วจะไปกับใคร
ก่อนก็ตามใจ ถ้ามาพบแก้วพี่ก็กลับ” เขาพูดขำๆ

จิตรแก้วมองตามร่างสูงที่เดินจากไป แผลงใจว่ายุทธนาจะมา
ลำบากลำบากเพื่อเธอทำไมกัน

เสกสิทธิ์พาเธอเข้าไปทำความรู้จักกับคนกลุ่มใหม่ ซึ่งสนอกสนใจ
เธออย่างยิ่ง มีคนขอเต็นรำด้วย และหนุ่มใหญ่ก็อนุญาตอย่างใจดี
หญิงสาวต้องอึดอัดกับสัมผัสของคนแปลกหน้า มีร้อนๆ สัมผัส
แผ่นหลัง สีหน้ายิ้มกริ่ม ประกายตาโลมเลียม พอกลับมาที่นั่นแล้ว
ไม่เห็นเสกสิทธิ์ เธอก็ผละไปนั่งตรงเก้าอี้ว่างข้างซซชช

“สนุกไหม เห็นเต็นรำกับคนนั้นคนนี่...” พี่ชายหันมาถาม
หญิงสาวหน้ามุ่ม “แก้วอยากกลับบ้านแล้วละ”

“ยุทธนาล่ะ”

“ไปส่งพี่บุษค่ะ พี่บุษปวดท้องไม่สบาย”

“อ้าว”

“พี่ยุทธบอกว่าประเดี๋ยวจะกลับมา แต่คุณเสกบอกจะไปส่งแก้ว”

“แล้วเราจะไปกับเขาหรือ...ไปกับพี่ใหม่ พี่นิตเพ็ญอยากกลับ
เหมือนกัน ประเดี๋ยวป้องกันรสรินก็มา”

ถึงอย่างไรเธอก็ไม่ร่วมทางกับคนคู่นั้นเป็นแน่ “ไม่เป็นไรค่ะ”

อีกฝ่ายเสียงเข้ม “จะทำอะไรก็คิดให้ดีๆ นะ โตๆ กันแล้ว”

ร่างสูงทึบของปองพลเดินเข้ามาสมทบ นิตยาถามว่า

“รสไปไหนล่ะ ป้อง”

“เต็นรำอยู่ครับ” เสียงตอบขำๆ มองหญิงสาวซึ่งวางหน้า
เฉย เอาท่าที่ป็นปึงขึ้นมากลบเกลื่อนความในใจอย่างที่เธอชอบทำ
เขาพูดต่อเหมือนจะบอกให้เธอรับรู้ “กับคุณเสก...”

“คุณเสกเขาก็เดินกับทุกคน...” เสียงพูดลอยๆ ต่อต้าน

“ประเดี๋ยวเรากลับกันเถอะนะ” นิตยาบอกน้องชาย

ชายหนุ่มหันมาถามว่า “คุณแก้วจะกลับด้วยกันไหมอะ”

“ไม่”

จิตรแก้วรู้สึกถึงสายตาที่มองเธออย่างอ่อนน้อมใจอยู่เป็นครู่ แล้ว
ร่างสูงก็ลุกเดินจากไปเงียบๆ เธอใจหายแต่ก็อดนึกประศดประชันไม่ได้
...ไปดูแลแฟนของตัวเองเถอะ.....

พอพี่ชายและพี่สะใภ้ลุกขึ้น หญิงสาวก็เสียงออกไปจากห้อง
จัดเลี้ยงซึ่งหนาวเย็นขึ้นทุกที ลานระเบียงข้างนอกเป็นสระว่ายน้ำ
ซึ่งมีดสลัวรั้วผู้คนทำให้หญิงสาวรู้สึกสบายใจขึ้น เมื่อครู่ก่อนเนื้อหนัง
บอบบางของเธอเย็นเยียบ สายตาของผู้คนทำให้อึดอัด เธอนึกถึง
ยุทธนา คิดว่ารู้อย่างนี้ออกจากงานพร้อมๆ กับบุษราคัมก็ดีหรือ

เธอสมเพศตัวเองเมื่อนึกถึงรสริน ผู้หญิงคนนั้นสวยกว่าเธอ...
เย้ายวน เชื้อมั่นในตนเองเต็มที่ ร่างสมส่วนอยู่ในชุดราตรียาวที่แม้
ไม่มีราคาแพงเท่าของเธอ แต่ก็น่าดูนักบนร่างสวยที่สมส่วน เสกสิทธิ์
ก็คงจะรู้สึกแบบนั้น เพราะจิตรแก้วเห็นว่าหนุ่มใหญ่มักจะผละจากเธอ
ไปอยู่ข้างๆ หญิงสาวผู้นั้น ทั้งยังขอเต็นรำครั้งแล้วครั้งเล่าทั้งที่คน
เป็นเจ้าของเขาก็มาด้วย และรสรินก็ดูจะร่าเริงกว่าเมื่ออยู่กับชาย
คนรักเสียด้วยซ้ำ เพราะเหตุนี้กระมัง ปองพลจึงได้ดูเครื่องขีมนัก
คงจะหงุดหงิดหึงหวงคนรักจนไม่สนใจอย่างอื่น

เธอโกรธตัวเอง... อดส่ำห์ลงทุนแต่งชุดเปิดหลังเปิดไหล่
แบบเนื้อแนบตัวที่ไม่เคยคุ้น เป็นอาหารตาอาหารใจของคนแปลกหน้า
แต่ปองพลจะเห็นเธอแตกต่างไปจากเดิมหรือก็หาไม่

เธอหายใจสะท้อน เขาไม่เคยเห็นเธออยู่ในสายตา

เงาของใครบางคนโผล่ออกจากมุมมืดมายืนมอง ที่แรกหญิงสาวไม่ได้สนใจ แต่ครั้นเห็นเงานั้นยังยืนนิ่ง เธอก็อดเพ่งมองไม่ได้

ร่างสูงใหญ่ ในชุดเสื้อกางเกงสีทึบ คล้ายกำลังยืนนิ่งมองเธอ หญิงสาวรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา พอเงาร่างนั้นขยับ เธอก็หันกลับก้าวหนี แล้วก็ปะทะเข้ากับร่างสูงในเสื้อสูทสีน้ำตาลอ่อนของปองพลที่เพิ่งจะเดินมาถึงจนซวดเซ มืออุ้งยัดแขนเรียวยาวที่เปลือยเปล่าไว้ในทันที

คล้ายกับสัมผัสที่ไม่ได้ตั้งใจนั้นจะทำให้ต่างฝ่ายต่างชะงัก พอรู้ตัวหญิงสาวก็ถอยไปข้างหลังขณะที่ชายหนุ่มปล่อยมือโดยดี

“ขอโทษครับ” เขาพึมพำ

“นึกว่าพี่ปองกลับไปแล้ว”

“ผมเอานี้มาให้” เขายื่นผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าบางๆ ออกมา หญิงสาวมองงงๆ “มันไม่สวย ไม่สูงค่าสมกับคุณแก้ว แต่ผมอยากให้ใช้ จะได้ไม่หนาว” เขาพูดขำๆ “ความจริงผมเพิ่งซื้อจะให้แม่ ตั้งใจจะส่งไปชกอบริตมันเลยติดอยู่ในรถ”

“แก้วไม่อยากได้” เธอพูดอย่างตื้อตึง

“ใช้เถอะครับ” ร่างสูงก้าวเข้าหาอย่างอุกอาจ ตวัดแขนคล้องหลังเธอไว้ด้วยผืนผ้าใหม่ที่อ่อนนุ่ม แล้วตรึงมันไว้กับไหล่ทั้งสองข้างด้วยมืออบอุ่นที่คล้ายมีพลังเร้นลับซึ่งสยบให้เธอนิ่งอยู่กับที่

พอรู้ตัวหญิงสาวก็สะบัดอย่างตื้อตึง

“ไม่”

มือที่จับไหล่กลับกระชับแน่น ดวงตาอ่อนขริมมองลงมาจากระยะใกล้ “ผมไม่อยากให้ใครๆ จับต้องตัวคุณแก้วอย่างนั้น”

เธอเผลอจับปลายผ้าคลุมไหล่ไว้ ชายหนุ่มถอยห่าง ร่างสูงหันกลับทิ้งให้ฉัตรแก้วมองตาม

เธอไม่ยอมปล่อยผ้าคลุมไหล่อีกเลย พอยุทธนาปรากฏตัว เธอก็ตามชายหนุ่มกลับบ้านโดยไม่สนใจว่าเสกสิทธิ์จะโกรธหรือเปล่า

คนที่เฝ้าแอบมองอยู่ที่บ้านยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นว่าหญิงสาวกลับมากับใคร หน้าซ้ายยังไม่ปล่อยให้ผ้าคลุมไหล่หลุดจากตัว.....

ภาพของเธอและเสกสิทธิ์ที่ใกล้ชิดกันราวกับคู่รักถูกตีพิมพ์ลงในคอลัมน์ข่าวสังคม ฉัตรแก้วแปลกใจอย่างยิ่ง พอเธอโวยวาย บุษราคัมก็อธิบายว่า “ก็คุณเสกเป็นคนดังนี่คะ แล้วยังเป็นหนุ่มโสด พอมีท่าทีกับใครก็เลยกลายมาเป็นข่าว”

“แต่เมื่อคืนเขาก็จีจ้กับรสรินด้วย แล้วทำไมทุกรูปถึงมีแต่แก้ว”

“คนอื่นคงจะดูออกกระมังคะว่าเขาจริงจังกับใครกันแน่”

หากว่าฉัตรแก้วปักใจกับเสกสิทธิ์คงปลื้มไม่หยุด แต่ว่าข่าวนั้นกลับทำให้เธอเดือดร้อน เพื่อนที่เคยเรียนด้วยกันโทรศัพท์มาซักใช้ต่อว่าต่อขาน แล้วในตอนบ่าย อังฆวรงค์ก็เดินบึ่งๆ เปิดประตูมายืนหน้าบึ้งอยู่ในห้องทำงาน

“นี่หมายความว่ายังไง” ชายหนุ่มกระแทกหนังสือพิมพ์หน้าที่มีรูปตรงหน้าเธอ “ใครคือเสกสิทธิ์ เขามาเกี่ยวข้องกับแก้วตั้งแต่เมื่อไร”

ฉัตรแก้วไม่เกรงอกเกรงใจอ่อนข้อเอาใจเพื่อนชายอีกแล้ว ภาพถ่ายของอังฆวรงค์กับสาวสวยอีกคนหนึ่งซึ่งเธอได้รับทางไปรษณีย์ตามมารบกววจิตใจให้โกรธจัดๆ

“เขาเป็นลูกค้าของแก้ว”

“เป็นลูกค้า” ชายหนุ่มเน้นเสียง “เขาเป็นแค่ลูกค้าเท่านั้นเองหรือ แต่ข่าวนี้พูดเหมือนยังกับมีอะไรกันลึกลึกกว่านั้นมากนะ เพื่อนๆ โทรมาถามกันใหญ่ อึ้งงมาก ตอบไม่ถูกเลย”

“อ๊ะเดือดร้อนเพราะว่าเสียหน้าเพื่อนๆ เท่านั้นใช่ไหม” เธอถามอย่างขุ่นเคือง

ชายหนุ่มบิบบั้นเธอ น้ำเสียงถามอย่างรุกไล่เต็มที

“แก้ว คนที่เห็นแฟนตัวเองอยู่ในรูปกับคนอื่นแบบนี้แล้วไม่โกรธยังมีอีกหรือ อ๊ะก็มีหัวใจนะ”

หญิงสาวสะบัดแขนอย่างแรง เสียงสั้น หน้าแดงตาแดงถามอย่างโกรธปานกันว่า “อ๊ะมีหัวใจคนเดียวงั้นหรือ แก้วทำอะไรไม่ได้ แต่อ๊ะเองทำอะไรคิดว่าแก้วไม่รู้หรือ”

อีกฝ่ายชะงัก วางสีหน้าไม่สนิทแต่เสียงยังกร้าว “อ๊ะทำอะไร”

“กินอยู่กับปากอวยากอยู่กับท้อง อย่าให้แก้วพูดดีกว่า”

เธอทำท่าจะเดินหนีตื้อๆ ชายหนุ่มตามจับไว้ “ก็อ่ะทำอะไรล่ะ”

“กลับไปเถอะ กลับไปหาผู้หญิงของอ่ะ เราจบกันแล้ว...” เธอสะบัดแรงหลุดจากการถูกยึดเหนี่ยว น้ำตาลันเพราะอารมณ์กรุ่น “ถ้าคุณเสกขอเมื่อไหร่ แก้วจะแต่งงานกับเขาทันทีเลย”

“ไม่ได้นะแก้ว... อย่าเพิ่งไป พูดกันให้รู้เรื่องก่อน”

“แก้วไม่มีอะไรจะพูดด้วยอีกแล้ว อ่ะกลับไปแล้วไม่ต้องมาที่นี่ หรือไปที่บ้านอีก รถเรือดะไรอ่ะเก็บเอาไว้เถอะ แก้วยกให้ อ่ะจะได้ใช้กับแฟนใหม่ของอ่ะให้สบายใจ”

“แก้วพูดอะไร ใครเป็นแฟนใหม่ของอ่ะ”

“ไปให้พันเตี้ยนั่นนะ” เสียงไล่ดังเพราะร้องให้

ประตูห้องทำงานถูกเปิดเข้ามาจากทั้งสองทาง วันทนีย์เปิดประตูด้านหน้าขณะที่ ชัชชัย และ ปองพล มายืนอยู่ที่ประตูทางด้านข้าง “อะไรกัน” ชัชชัยถามเสียงเข้ม ฉัตรแก้วเอาแต่เช็ดน้ำตา อึ้งทวนมือไหว้ด้วยสีหน้าเจื่อนๆ “สวัสดิ์ครับพี่ชัช”

“เถียงอะไรกัน ประเดี๋ยวก็ได้แตกตื่นกันทั้งสำนักงาน”

ชายหนุ่มถามดูๆ

อึ้งทวนตอบเจื่อนๆ ว่า “แก้วพาลหาเรื่องผมครับ”

พอมีคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ฉัตรแก้วก็อดใจอ่อนกับเพื่อนชายไม่ได้ เสียงพูดอ่อนลง “อ่ะกลับไปก่อน แล้วค่อยพูดกันทีหลัง...”

“แต่อ่ะอยากพูดเตี้ยนี้....”

“กลับไป... แล้วค่อยโทร...” เธอยืนยันเสียงขาดๆ หายๆ

“ก็ได้” ชายหนุ่มเสียงอ่อน “แล้วเมื่อไหร่จะได้พบกันล่ะ”

“แล้วค่อยโทร....” เธอเช็ดน้ำตา

“แก้วรับโทรศัพท์อ่ะด้วยนะ” อีกฝ่ายวิงวอน

หญิงสาวหันหน้าหนีแต่ก็ยังพยักหน้ารับคำ เพื่อนชายหันไปไหว้ชัชชัยก่อนจะเดินผ่านวันทนีย์กลับไป

ชัชชัยถามว่า “ตกลงกันไม่ได้หรือ”

ฉัตรแก้วลั่นสะอื้น เดินผ่านวันทนีย์ออกไปข้าง พนักงานที่อยู่ในห้องข้างนอกพากันมองเธอ พอเธอเปิดประตูหายเข้าห้องบุษราคัม คนเหล่านั้นก็หันเข้าพูดจาวิพากษ์วิจารณ์

“อ่ะนอกใจแก้วก่อน....” เธอเล่าให้เจ้าของห้องฟังอย่างไม่ปิดบัง ร้องไห้อย่างคับอกคับใจไม่ผินใจซ่อนเร้น ไม่ใช่เธอเจ็บปวดเพราะความรักร้ายราน ทว่าสิ่งที่ทรมานเธอตอนนี้ก็คือความผูกพันสงสารเพื่อนชายที่ดูแลกันมานาน

“แล้วน้องแก้วแคร์เขาหรือเปล่า จะกลับไปคืนดีกับเขาไหมคะ”

“ไม่คะ ไม่มีทาง แก้วจะไม่กลับไปเป็นแฟนกับอ่ะอีกแล้ว”

“แต่ถ้าอึ้งทวนตามตี้อ น้องแก้วจะทนใจแข็งไหวหรือคะ”

“ยังไงๆ แก้วก็ไม่กลับไปเหมือนเก่าอีกแล้วละคะ” เธอยืนยัน

เธอรู้ตัวแล้วว่าเธอไม่ได้รักอึ้งทวนมากพอ ไม่เช่นนั้นเธอก็จะต้องอภัยให้ได้ ที่อีกคนหนึ่ง... เธอรู้ยู่ทั้งรู้ว่าเขามีคนอื่น แต่ก็ยังจิตใจจดจ่อไม่รู้จักเลิก....

ฉัตรแก้วไม่ยอมรับโทรศัพท์ อึ้งทวนก็พยายามอยู่หลายครั้งก็เจียบหาย... เธอคิดว่าเขาคงจะกลับไปหาผู้หญิงคนนั้น

ในเวลาบ่ายที่เจียบเหงาหดหู่ของวันรุ่งขึ้น ปองพลมายืนอยู่ที่ประตูด้านใน ไบหน้าสะอาดประกายตาแจ่มใส ถามอย่างเอาใจว่า

“ไปซื้อของกันไหมครับ”

“อะไรนะคะ”

“ไปตลาดครับ คุณเสกสิทธิ์ จะมาทานข้าวที่บ้าน”

“แก้วไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“รสรินเป็นคนชวน”

เธอต้องทำความเข้าใจกับคำชวนที่ไม่ได้คาดคิดเป็นครู จึงลุกขึ้นฉวยกระเป๋าเดินตามออกมา บอกตัวเองว่าที่เธอรับคำก็เพราะเสกสิทธิ์

เธอรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องนั่งคู่กันในรถเพียงสองต่อสอง ชายหนุ่มหันมามองยิ้มๆ ฉัตรแก้วมองตอบ อะไรหลายอย่างคล้ายจะพร่างพรูออกมาจากส่วนลึกที่ถูกเก็บกดไว้เนิ่นนาน

เธอมักจะวนเวียนอยู่กับคำถามที่ว่าทำไมเขาทำเหมือนเธอไม่มีตัวตนตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมา ในขณะที่เธอเผชิญปัญหาสาหัส

มากมาย ทว่าหญิงสาวไม่อาจพูดอะไรมากไปกว่านั่งเงยบและ
น้อยใจ.... ตามตัวเองเสมอว่าที่เขากลับมาทำดีด้วยในระยะหลังนี้
ด้วยความจริงใจหรือว่ามีแผนการใดซ่อนเร้นกันแน่

แล้วยังวันหนึ่งอีก ชายหนุ่มสนิทสนมกับวันหนึ่ง ถึงกับบางที
ก็นั่งรถไปไหนๆ ด้วยกัน จิตรแก้วอยากจะรู้เหลือเกินว่าความสัมพันธ์
ระหว่างคนทั้งสองก้าวไกลไปถึงไหนกันแล้ว

ชายหนุ่มจอดรถที่ตลาดใหญ่ริมถนนที่พลุกพล่าน ไม่ใช่ตลาด
ในห้างเย็นสะดวกสบายอย่างที่เธอเคยไป

“ทำไมไม่ไปห้างล่ะคะ”

“จะทานของอร่อยต้องซื้อสดๆ อะ ที่นี่แหละดีที่สุด”

เขาพับแขนเสื้อแล้วพูดไว้เหนือข้อศอก เดินหน้าทางไปอย่าง
คล่องแคล่ว “คุณแก้วอยากทานอะไร”

“อะไรก็ได้ค่ะ”

ร่างสูงที่มีใบหน้าสะอาดแฉ่งมีเสียดหน้าผากชายผักของแม่ค้า
หน้าหวานเลือกซื้อปลาทูสดๆ แม่ค้าสาวยิ้มแป้นช่วยเลือก
ปลาทูสดๆ ได้อย่างไม่เบื่อนาย ทั้งยังไม่สนใจลูกค้าคนอื่น ๆ อีกด้วย

เขาปล่อยให้ฝ่ายนั้นคิดเงินโดยไม่ต่อรอง พอพ้นจากแผง
พร้อมกับผักต่างๆ ใส่รวมอยู่ในถุงใหญ่ จิตรแก้วก็ถามว่า

“คนขายมีตั้งเยอะทำไมต้องซื้อที่ร้านนั้นด้วย”

“ร้านนั้นคนขายสวยที่สุด” คำตอบเจ็ยยิ้มประกายตายั่วเย้า
จิตรแก้วค้อนให้ “แก้วก็คิดอยู่แล้วละ”

“ของเหมือนๆ กัน ซื้อจากสาวๆ สวยๆ หน้าตายิ้มแฉ่งมีเสียด
เจริญตาเจริญใจดีกว่ากันแยะนะครับ”

“แต่เขาต้องขายแพงกว่าร้านอื่นแน่ๆ บวกค่าลูกค้าเจ้าชู้ก็แฉ่ง”

“ก็ให้เขาบวกไป เงินทองของนอกกาย แบ่งกันกินแบ่งกันใช้”

ร่างสูงเดินนำอยู่ข้างหน้า หญิงสาวอดเผลอมองบ่อยๆ ไม่ได้
หลังไหล่เคร่งครัดแข็งแรงเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้เสื้อสีขาวจืดที่ขึ้นเหงื่อ
ในวันนี้เขาไม่ได้เคร่งขรึมอย่างเคย รอยยิ้มแฉ่งมีเสียด ปรกกายตา
แพรวพรายทำให้ใบหน้าสะอาดสว่างไสว

จิตรแก้วเองก็ร้อนจนสีหน้าเข้มขึ้น เหงื่อไหลเป็นทางลงมา
จากหน้าผาก แต่เธอจะรู้สึกรำคาญใจก็หาไม่ ชายหนุ่มหันมาเห็น
แล้วก็หยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าออกมาซับให้

หญิงสาวเบือนหน้าหนี หากครั้นผ้าผืนเดิมยังตามติด เธอก็
ยอมให้เขาซับเหงื่อให้โดยไม่ยอมสบตาอ่อนโยนประกายระริกที่จับจ้อง

ชั่วครู่มือทั้งสองข้างก็เต็มไปด้วยข้าวของ แม้เธอขอช่วย
แบ่งเบาชายหนุ่มก็ยังแย่งถุงไปถือไว้เอง

“เท่านี้ผมก็ทรมานคุณแก้วมากเกินไปแล้ว”

“จะซื้ออะไรอีกหรือเปล่าคะ” เธอถามเมื่อเดินตามกันมาที่รถ

“คุณแก้วเปิดแอร์เย็นๆ นั่งรอในรถก็ได้ ผมจะไปซื้อผลไม้
นิดเดียวแล้วจะรีบมา”

“แก้วอยากไปดูว่าแม่ค้าผลไม้สวยกว่าแม่ค้าผักหรือเปล่า”

ชายหนุ่มหันมาหัวเราะ พอวางถุงข้าวของลงเรียงที่ทำยรถ
เสร็จ เขาก็ตะแคงพาให้เธอออกเดิน

“ที่นี้รู้หรือยังว่าทำไมผมชอบมาที่นี่”

“รู้ซิ ก็แม่ค้าสวยๆ ทั้งนั้น แก้วรู้นิสัยพี่ป๋องมาตั้งนานแล้ว”

“รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” เสียงถามยั่วเย้า

“ตั้งแต่พี่ป๋องจีบพี่วัน ทั้งๆ ที่มีรสนิยมอยู่ที่บ้านทั้งคน”

“ผมจีบคุณวันเมื่อไหร่กัน คุณแก้วเข้าใจผิด” เขาไว้วาย

“แก้วเชื่อตามที่เห็น”

รถคันหนึ่งพอดีเลี้ยวผ่านเข้ามาในระยะกระชั้น ชายหนุ่ม
คว่ำแขนขาวๆ ดึงร่างที่เดินล้าออกไปนอกทางเข้ามาหา

“ระวังรถ!!”

จิตรแก้วมีสีหน้าตกใจ รถคันนั้นแล่นผ่านไปแล้ว แต่มือที่จับ
ก็ยังยึดไว้ไม่ปล่อย ชายหนุ่มก้มลงมาพูดเสียงอ่อน

“ผมไม่ได้จีบคุณวัน”

เธอปล่อยให้ฝ่ายเกาะกุม มองตอบด้วยความรู้สึกสับสน
ครั้นมือแข็งแรงปล่อยเธอให้เป็นอิสระ จิตรแก้วกลับรู้สึก
แฉ่งแฉ่ง.....